

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Negyedévre . 1 frt 25 kr. = 2 kor. 50 fl.
Félévre . . . 2 . 50 . = 5 . . .
Egész évre . 5 . . . = 10 . . .

Megjelenik minden szerdán és szombaton.

Egyes szám ára 7 kr. = 14 fillér

Egyes példányok Groszman J. antiquar üzletében. Polacsek V. és Groák I. dohányüzésdjében, Groszmann J. Gubás F. és Vesz Jenő fűszerkereskedésében kaphatók.

SZABADSÁG

SZERKESZTŐSÉG:
hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők:
Városháza 10. szám.
Szerkesztő otthon van minden nap délután 1-2 óráig.
KIADÓHIVATAL:
hova a nyilttér, hirdetések és előfizetési díjak, valamint reclamációk küldendők:
Wesselényi Géza
könyvnyomdája
Deák-utca (színház-épület).

POLITIKAI, TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI, TANÜGYI ÉS HELYI ÉRDEKŰ LAP.

A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS 48-AS PÁRT KÖZLÖNYE

A méltóságos urak.

Ezekről szolt az ének ismét a képviselőház szombati ülésén.

A nyár folyamán ugyanis sok panasz merült föl a főrendiház ellen, mire az ország hűsz törvényhatósága — azok között Borsodvár megye is — feliratilag kérelmezte, hogy a főrendiház alaposan reformáltassék.

A kérényeket szombaton tárgyalta az országgyűlés. Azaz, hogy tárgyalta volna, ha a kérény bizottság azt nem javasolja, hogy a kérények utasítsanak a miniszterelnökhöz, az majd tudni fogja, hogy mit csináljon velök. Az öreg Madarász József nemes hévvel kelt ki a főrendiház mai szervezete ellen s határozottan kívánta, hogy a kormány mielőbb terjesszen be egy olyan törvényjavaslatot, melynek alapján a főrendiház tagjai is csak választás útján szerzhessenek jogot a törvényhozásba befolyjni. Herman Ottó ennél tovább ment. Ő nem elégedett meg a főrendiház átalakításával, hanem annak egyszerű eltörlését követelte. Ő az egy kamara-rendszer híve, mert csak is ez egyezik meg az igazi demokrácia és szabadelvűség elveivel.

Hát annyi bizonyos, hogy a főrendiház a mai alakjában korunk szellemével ellentétben áll.

Ugyan miféle jogosultsággal bír a létezésre egy olyan törvényhozó testület, melynek tagjai rendes körülmények között tizedrészen sem jelennek meg a tanácskozássra? A méltóságos urak legnagyobb része többre becsül egy lóversenyt minden politikánál, egy tánczosnő csábos mosolya érdekesebb előtte minden nemzeti ügynél.

És a kik megjelennek, azok sem lépnek actióba, azok sem folynak be az ügyek intézésébe, hanem engedik, hogy a törvényjavaslatok rendszerint minden vita és hozzászólás nélkül néha kettő-három, sőt helylyel-közel több törvényjavaslat is keresztül fusson egy ülés

alatt A mely törvényhozó testület tagjai így fogják fel és így teljesítik feladatukat: az a törvényhozó testület önmagára hozta meg a halálos ítéletet.

Ha pedig valamelyes rendkívüli körülmény kissé nagyobb számban összehozza őket és actióba lépnek: a nemzet ugyan nem tartozik hálával magas megjelenésük és pánczéban való fellepésükért. Actiójuk retrográd irányu; és ekkor valóban bátor, mondhatnánk merész lépésekkel haladnak visszafelé a közepkorba s a polgárokat egymástól elkülönítő társadalmi osztályrendszer s a felekezetiesség zászlóját akkor azután ugyancsak vigan lobogtatják.

Indolentiájuk tehát önmagukkal, actiójuk pedig a nemzettel mondatja ki ezen testületre a halálos verdiktet.

Most még csak az a kérdés merül fel, hogy a főrendiháznak teljes megszüntetését, teljes eltörlését, vagy csak reformálását javasoljuk-e? Mi habozás nélkül kijelentjük, hogy elménk és kedélyünk nyugalma nem zavarná meg az a törvényhozási tény sem, ha ebben a kérdésben Herman Ottó álláspontjára helyezkedve, alkotmányunknak a mohácsi vész előtt fenállott formája, az egy kamara-rendszer hozatnék is be, és így a főrendiház szimpliziter eltörlötnék is.

Mint hogy azonban egy jól szervezett felsőházban utóvégre sem látunk nemzeti veszedelmet, sőt egy jól szervezett felsőház még a haza valódi javára is szolgálhat; és mivel a főrendek között még mindig vannak kötelességtudó, jeles és hazafias érzelmű férfiak, részünkről abban is megtudunk nyugodni, hogy a főrendiház csak alaposan reformáltassék.

Ha azonban még ez a kísérlet sem sikerülne, akkor azután nyilvánvaló lenne, hogy a főrendiház a nemzet aspiratióival és a közfelfogással összhangba nem hozható s ekkor már csakugyan vissza kellene térnünk az ősi ha-

gyományokban gyökerező egy kamara-rendszerhez.

Megyei közgyűlés.

— 1893. decz. 11-én. —

Ember hátán ember. A hol évek óta „békén lakott kabóca pók”: ott — mint a méhkasban a méhek — rajzanak az emberek. A székház falain csüngő fringias alakok aranykereteinkkel megingának egy-egy palóc vagy matyó zsirós fejének érintésétől s azok mintha fölrezenve kérdenék: mi lesz itt? Harcz vagy háború?

Harcz is, háború is!

Van a vármegyének nagytermében egy szék, a mely egy évtized alatt sok zavart és háborúságot okozott a tekintetes karok és rendek között. Ha Falb kritikus napok helyett „kritikus helyeket” jelölne meg e sárgolyó egyes részein, a borsodvármegyei tisztii főügyészi széket bizonyára „kritikus hely”-nek jelölné. Veszedelmes hely ez. A mult esztendőben is majdnem alispánválságot idézett elő. Ez a hely most is üres lett. Kovács Lajos, a ki rendesen a tisztii főügyész mellett szokott ülni (vagy a tisztii főügyész ül ő mellette?) aggodó arcczal tekint végig a sokaságon s mintegy kérdezni látszik: „Ki ül mellém?”

Semmi felelet . . . Matyonia, Barkonia és Lonconia népei hidegek, ridegek és szótlanok; mintha legkevésbé sem érdekelné őket ez a kérdés. A leg-hiresebb gondolatolvasó sem tudta volna kitalálni, hogy a közönyös arcok alatt kinek a vótuma lap-pang: a Jeszéé vagy a Kozmáé?

S miután Kovács Lajos kérdésére feleletet nem kapott, a hely meg igen szükében volt, hát szépen beleült a főügyészi székbe. S a mikor ezt az összegyűlt megyei atyák meglátták, rögtön megnyilatkozott az általános óhajtas:

— Ez az ember kéne oda!

Hm! Meghiszem azt! De már azt csak nem kívánhatja senki Kovács Lajostól, hogy ő ledegredálja magát. Hiszen kérem, ő nem egy, de — két vármegyének a főfiskálisa!

A SZABADSÁG TÁRCZÁJA.

Herman Ottó.*)

Boesássatok meg ó anyák,
Kik fiaikat szülétek,
De Jupiterre! Nem sokat
Ér a ti nemzedéktek.

A legtöbb ember nem bolond,
De sem eszes, se' bárgyu,
Csak olyan száz és száz tuczat
Sablónos gyári áru.

Ha most már ilyenek között
Van végre egy egyén is,
Bár Herman Ottó a neve,
Kedvtelve nézem én is.

S habár ez ötletes különcz
Bántalmat önt nyakunkba:
Eltűrjük tőle, mert egyén,
Valami extra munka.

Van benne mindig géniusz,
Még akkor is, ha bomlik;
Csak önmagához fogható,
Másokhoz nem hasonlít.

*) A »Pesti Hirlap« vasárnapi számából vesszük át ezt a verses közleményt. Kiténik ebből, hogy még a kormánypárti lapok is mily nagyrabecsülik Herman Ottót és mennyire elismerik szellemi nagyságát és érdemeit! Szerk.

Nem kicsinyes torzsalkodó,
Ő egy világra lázad;
Tán benne elkorázva él
Egy nagy, későbbi század.

Egy új idő, mely zsarnokul
Majd olyat is felismer,
Ki most szabadsághős gyanánt
Hetykén hivalgni is mer.

Eme sörényes nagy különcz
Más tulzó mint a többi;
Nem szokta hallgatónak
Fülét frázissal tömni.

Nem taktikázik; ő kimond
Akármit is aperte.
Most lám, a zsurnalisztikát
Jól ayyba-főbe verte.

Meg merte tenni. Ez jele,
Hogy a szándéka tiszta;
Hej, mert nagyon ne bánstvirág.
Manap a zsurnaliszta.

Ki benne is talál hibát,
Ki nem bán vele kegygyel,
Holtig piszkálja, szúrja azt
A tintás penna-hegygyel.

A sajtó roppant hatalom
És az már régi ének:

A hatalommal mindenütt
És mindig visszaélnék.

E hatalom sok névtelen,
És rosz kis zsarnokára,
Igaz, meg éles szót vegyest,
Herman kiálta rá ma.

Kimondta és talán igaz:
Condottieri sok van,
Ki csak a zsoldban válogat
S nem elvben és lapokban.

Kimondta s az való igaz,
Hogy a lapokban itt-ott
Frigor mulatság tárgyai
Nehéz családi titkok.

Kimondta s az való igaz,
Hogy erkölcsöket rombol
Az erkölcs és riport között
A számtalan karambol.

S nem mondta ki, pedig igaz,
A honeritka atyja,
Hogy ő csak kis tolvajt üzött
S a naggyját futni hagyta.

Nem mondta ki, pedig igaz,
Hogy nem az apró-cseprő
Tollragóeskákat illeti
Elsőkül tán a seprő;

Már látom, hogy türelmetlenkedik a nyájas olvasó, hogy én itt e komoly vonal feletti rovat alatt füt-fát összeboronálok. Szeretné már tudni, hogy: Ki lett hát a megyei főügyész?!

Egy kis türelmet kérek. Azt mondta az egyszerű falusi bíró, mikor szekere a zsolczi Nepomuk szobor előtt az árokba dőlt, a felesége pedig a reá esett buzás zsákok terhe alatt jajveszékelve segélyért kiabált, hogy: „Csak várj asszony, míg a pipámra gyujtok, mert — sorja van a reñnek!”

Hát én is csak körülnézek egy kicsit a teremben; azután felszaladok a karzatra, mert kérem szépen a karzatról gyönyörű, női tejescséké kandikálnak a lent nyüzsgő férfi-világra s bájos ajkaikról szinte lehallatszik e sóhaj: „Óh mennyi kopasz-fej!” Mondom körülnézek és felszaladok, de... elkéstem, mert ime föltáru a nagy szárnas ajtó, báró Vay Béla főispán törzskarának kíséretében hangos eljenzések között lépdél a terembe s elfoglalja helyét a kopott zsöllében.

No kérem most kezdődik.

Lévay József főjegyző mézes-mázos ajkain fölzendül — mint egy ünnepi dal — az alispáni jelentés. Valóban ünnepi himnusz volt az, melyet áhitattal s felbuzdult hazafiai érzéssel hallgathatott volna minden igaz magyar. A katonák német levelezéseiről szölt az ének. Melczér Gyula alispán oly kereken s oly nyíltan kimondta a belügy-miniszternek, hogy: „nix dájcs”, a mily kereken és nyíltan még nem mondta meg az országnak egyetlen alispánja sem. De az egybegyűlt atyák nem hallgatták, mindenki csak a főügyészi állás betöltése iránt érdeklődött.

No hát ez is elkövetkezett.

Báró Vay Béla főispán előadta, hogy a kijelölt bizottság a főügyészi állásra Jesze István megyei alügyészt (Éljen!) és Kozma Elek miskolczi ügyvédet (Éljen!) jelölte s miután az eljenzésekből úgy vette ki, hogy mind a két jelölt mellett állást foglaltak a bizottsági tagok, de meg a szavazás elrendelése iránt kérvényt adtak be, a szavazást elrendeli s két szavazatszedő bizottságot küld ki. Az egyik bizottság előtt szavaznak A—M-ig, ennek elnöke: Brezovay László, tagjai: Prónay József és br. Vay Elemér; a másik bizottság előtt szavaznak M—Végig, ennek elnöke: Radvány István, tagjai: Kovács Lajos és Sturman Lénárd.

A szavazás nagy csendben, feltünőbb kapacitálás nélkül folyt le. Eredménye a következő: Beadatott összesen 234 szavazat, ebből kapott Jesze István 171-et, Kozma Elek 63-at Minek folytán báró Vay Béla főispán Jesze Istvánt Borsodvármegye megválasztott tiszt főügyészének jelentette ki.

Hangos eljenzés követte a főispán eme kijelentését, mi közben a bizottságnak egyik poétás tagja ezt a kádenciát eresztette meg:

Huszonhárom évig vártál erre Jesze,
A főügyészi szék most már itt van — nesze!

*Nem e szegényeket, a kik
A lapot összeróják,
Hanem az elvek és a toll
Több nagy vállalkozóját.*

*Nem-e nagyok műve a sok
Apró utállatosság,
Söt finom uri kezüket
Pilátus módra mossák;*

*De mégis ők adják meg, ők,
A sajtó uj zamatját
S az ifju epigónokat
A rosza ők ugratják.*

*S enfn, magyar sajtónkban is
Még vannak egynehányan,
A kik az erkölcs dolgait
Nem veszik olyan lágyan.*

*S közeletünknel — ó különöz
Te fel még azt se hoztad —
A sajtónk — erre esküszöm —
Egy szikrával se rosszabb.*

Koboz.

Az ekként megüresedett alügyészi állás betöltésén nagyon hamar átesett a közgyűlés. Egyedüli pályázó Lengyel Lajos miskolczi ügyvéd volt, a kit természetesen egyhangú eljenzéssel megválasztották, báró Vay Béla főispán pedig nyomban kinevezte őt tiszteletbeli főügyésznek.

A választások lezajlása után azt vártam, hogy a bizottsági tagok — miként ezt máskor rendszeren tenni szokták — nagy tömegben rohannak az ajtó felé és mennek Seperhez vagy Főzyhez egy pohár sörre. Hat uramfia, mit látnak szemeim? Áll mind rendületlenül, mint egy földbe vert czővek. Ugyan mire várnak még? Bizonyosan valami delikát-ügy van még hátra, mert a megyei atyák legnagyobb része csak ezt szereti.

Haljuk tehát!

Ismét Lévay József főjegyző kellemes hangja csendült meg. Felolvasta Bérczay László kérvényét, melyben Bérczay a miskolczi főszolgabírói hivatalnál viselt szolgabírói állásától magát az év végével felmentetni kéri.

A közgyűlés sajnálattal vette tudomásul Bérczay Lászlónak eltávozását, mert benne egy buzgó és tehetséges tisztviselőt veszít el.

Erre feláll Bérczay László s egy szónoki hévvel elmondott szép beszédben búcsúzott el tisztársaitól, de a megyétől nem, mert — mint mondá — ő nem akar a közügyek szolgálatától végképen visszavonulni, erejét és tehetségét mint bizottsági tag vagy más tisztségben továbbra is szívesen felajánlja. (Eljenzés.)

Báró Vay Béla főispán, miután Bérczay László nem akar a közügy szolgálatától megválni, felkérte őt, hogy fogadja el tőle a tiszteletbeli főszolgabírói címet s legyen szíves munkásságát a szendrői járásban érvényesíteni. Bérczay László ezt elfogadta. Beszédéből ítélve, a bizottsági tagok véleménye abban összpontosult, hogy Bérczay László egy kiváló tehetségű férfi, kire közeletünk terén szép szerep vár.

Kapott tehát a tekintetes vármegye egy fizetés nélkül dolgozó főszolgabírót; de ez még nem volt elég. Vadnay Tibor is, a mező-csáthi járás közigazgatási joggyakornoka előállt és azt mondta, hogy ő is szívesen dolgozik ingyen, ha őt a főispán a központba tiszteletbeli aljegyzőnek kinevezi. Nagyon természetes, hogy báró Vay Béla főispán rögtön kinevezte.

Melczér Gyula alispán, a kinek örökösen az a panasza, hogy nincs elég munkaerő sem a központban, sem a járásokban, kapott az alkalmon s szívének igaz örömeből üdvözölte a saját külön pénz tárból fizetett munkaerőket.

A főispán még Báthy Gyula közigazgatási joggyakornokot nevezte ki tiszteletbeli szolgabíróvá, azután egy ünnepélyes jelenet következett, a mikor is a megválasztott tisztviselők és kinevezett hivatalnokok letették a hivatalos esküt. Jesze István főügyész és Lengyel Lajos alügyész beszédet is tartottak, melyben megköszönték a bizalmat.

Most már csakugyan azt hittem, hogy ez ünnepélyes aktus után megriktulnak a sorok. De hogy ritkultak. A jó vidéki nép úgy összeszorult a székek mögött, akár a hering. Csodálatos, hogy ezek most se nem éhesek, se nem szomjasok! Mi lehet annak az oka, hogy annyira fölbuzdult bennök a kötelezőségérzet?.. Ahá! Bizonyosan a katonai német levelezés! Ez is delikát eledel, melyet most tesz fel Lévay József főjegyző a zöldasztalra.

Hogy miért került ez megint ide?... Hát csak azért, mert Hieronymi belügyminiszter Borsodvármegyének e tárgyban tett feliratát elutasította. Ez annyira nemes tűzbe hozta a mi derék alispánunkat, hogy azonnal visszairt a belügyminiszternek. Megírta, hogy ő tőle semmiféle törvény nem követelheti, hogy németül tudjon s miután németül nem tud, el sem intézheti a katonai német nyelvű átiratait.

— Nagyon helyesen! Jött a felbátorító szó a terem minden oldaláról.

De a belügyminiszter is leirt ám ismét. Azt mondta, hogy ha az alispán ur nem tud németül, akad a megye központjában olyan tisztviselő, a ki tud németül...

— Olyan nincs! Hangzott ekkor Fekete

László stenori hangja s az egész gyülekezet egyhangulag zengte utána: Borsodvármegyében senki sem tud németül!

Tehát — nix dájcs! Ezt a közgyűlés egyhangulag kimondotta és a belügyminiszteri sérelmes határozat ellen a képviselőháznál keres orvoslást.

Mára „nix dájcs“-ot is kimondta a tek. közgyűlés és — a tömeg még most sem indul. Mi van még hátra?... Ekkor a hátam mögött egy jól táplált vidéki alak elkiáltja magát:

— Patikát Miskolcznak!

Vagy úgy? Hát azért maradtak itt a vidéki főkolompósok és „mezei hadak“, hogy Miskolcznak hatodik patikát csináljanak! Nagyon kíváncsi voltam, hogy a jó vidékieknek miért nyomja a lelkét ennyire Miskolcz közegészségügye, odafordultam tehát a jeles férfihoz s megkérdeztem tőle:

— Miért kívánja ezt, édes atyámfia, hiszen maga Upponyban lakik?

— Hát csak azért — szolt ő — mert már az úgy dukál.

— Dehogyan dukál. Hiszen maga sohasem jött még Upponyból Miskolczra orvosságért és így nem tudhatja, hogy kell-e nekünk miskolcziaknak patika vagy sem?

— Már a kérem mindegy, de annyit tudok, hogy Miskolczon mi parancsolunk. Ha mi azt mondjuk, hogy kell, akkor kell. Hogy mi kell Miskolcznak, azt már mi jobban tudjuk!

Hat csakugyan, az atyafinak volt igazsága. Miskolcz városának képviselőtestülete, Borsodvármegyeinek állandó választmánya és egészségügyi bizottsága hiába mondta egy akarattal, hogy Miskolczon hatodik patikára nincs szükség; dr. Mennner Adolf megyei főorvos külön véleményt adott be, melyben kisütötte, hogy Miskolczon a patikusok pénze, rokonsága, barátsága és komasága uralja a helyzetet. Hatodik patikára tehát szükség van!

— Éljen a főorvos! Kiáltá a tömeg.

Évva Ernő: Nem akarok patikus lenni és így belőlem semmiféle érdek nem beszél (Egy hang a czivisek közül: Tudjuk, kis hamis, honnan fú a szél!) de én azt még sohasem olvastam, hogy valahol egy gyógyszerész csődöt mondott volna... (Egy másik hang: Csőd kéne neki!) Azt meg látom és tapasztalom, hogy itt a gyógyszerész urak folytonosan és állandóan gazdagodnak...

— Jól meg vannak már hizlalva! (Ez már nem a czivisek, hanem a vidékiek táborából hangzott.)

Évva Ernő: Azért csak azt mondom, hadd éljen már más is. Megszavazom a hatodik patikát. (Lelkes eljenzés)

Ezután még Tarnay Gyula matyógenerális-jelölt fejtegette Miskolcz vig és szomorú képét, mire a szavazás következett.

— A kik azt akarják, hogy Miskolczon hatodik patika legyen — szolt a főispán — azok emeljék föl a kezeiket.

Száznál több kar nyult fel a tullanító légben... (Hejh, ha dr. Szabó Gyula azokat a karokat egy pillanat alatt rendre levághatta volna!) Így lett meg a hatodik patika.

Adtak azután egy patikát még Bogácsnak is. Erre Kun Kálmán hangosan ezeket mondotta: „Uraim! A kinek patika kell, most szóljon. A tekintetes vármegye nagyon adakozó kedvében van!”

Na, hál istennek, elvonult a jó nép! Most már én is leülhetek. A miket eddig elmondottam, azt mind állva mondtam el. A mi ezután következik azt leírom.

Megválasztottak a közigazgatási bizottságba öt tagot titkos szavazat útján. Brezovay László 148, Kun Bertalan 144, dr. Miklós Gyula 98, Szaffka Pál 90, báró Vay Elemér 81 szavazattal lettek a bizottság tagja. Bizony Ákos és Soltész Nagy Albert régi tagok kisebbségben maradtak.

A bódvavölgyi vasut céljaira 26,000 frt értékű törzsrészvényt jegyzett a megye az utfentartási pénztárból s elhatározta, hogy a vasut állami segélye iránt feliratot intéz a miniszteriumhoz.

Végül Jókai Mór jubileuma ügyében elhatározta a közgyűlés hogy az ünnepelhez a vármegye üdvözlő iratot intéz s műveinek egy diszpéldányára 200 frttal előfizet.

Sauer Emil hangversenye.

Sauer Emil, a fenomenális zongora-virtuoz e hó 8-án tartotta hangversenyt a Seper-szálloda nagyszalonjában nem nagyszámú, de intelligens közönség jelenlétében.

Sauer Emil megjelenése rendkívül megnyerte; játéka hypnotikus erővel bír; a hallgatóságot egész lázálomba varázsolja... illat, báj ömlik szét technikai nehézséget nem ismerő játékból. Hihetetlen fizikai erejét, apró ujjainak villámgyorsaságú menetét a hallgatóság bámulni nem győzte s olykor-olykor jájéka alatt egy röpké szó hallatszott egy-egy elbűvölt hallgató ajkáról:

— Mióta élek... ilyet még nem hallottam...

A zongora kezében oly valami kis eszköz, mint gyermek kezében a játékszer. Pajzánkodik rajta kénykedve szerint s mint egy tündérmesét elszavaló valódi poéta, minden hatásadászat eszköze nélkül egy ismeretlen lelki világba ragadja magával hallgatóit s oly megragadó és csodálatos módon behizelgi magát az amugy is nehezen felvillanyozni tudó akrobátikus közönség szívével.

Ha ujjai érintik a zongora billentyűit, a szíveken egy erős dobbanást éreztet; játéka alatt egy álomkép tűnik diadalittas arcunk elé; szívünkben egy örök időre emlékezetes emléket vés; megmarad nekünk az idealista alkotás kedves emléke.

A műsor első száma Bach-d' Albert „Prälidi-um“-a és „Fugá“-ja volt. Valóban zavarba kellene jönni, ha a zongoraművész eme interpretációjáról kritikát akarnánk írni; az ő páratlan gyakorlatosságú ihletett játéka már ez első mű játszásánál fellobban, ha mindjárt is nem tudta eme prälidium és fugának érő hatását ránk gyakorolni, oly tiszta szívűből jövő lelkes tapsot kapott, minőt még városunkban egyetlen egy művész sem kapott. A lelkes tapsok nem a vendég iránti tiszteletnek jeléül szólottak, hanem szólottak Sauer Emilnek, a világ legelső zongoraművészenek.

Bethoven „Rondó a capriccio“ „az elvesztett garas sirtása“ eljátszásával is elragadta a hallgatóságot. Ezen zenei műben a gyöngypergésű futamokat, trillákat, staccatókat oly valami csodálatos és megragadó módon játszotta le, hogy a szünni nem akaró tapsvihar egy gyönyörű zenéjü „Rhapsodia“ eljátszására kényszerítette.

Chopin „Ballad“-ja a legtökéletesebb játéka volt; Mendelssohn Szentiván-éji álom „Scherzo“-ja eljátszásával a dinamikai hatások magaslatára hágott; a légyzugásnál is halkabb pianissimói egészen a falrengő fortissimók nűanszirozásai valóban remekek voltak.

A hatás tetőpontjára hágott, midőn „Erlkönig“-et játszotta Schubert-Lisztől. E világhírű zenei mű minden taktusa oly compakt, oly nehéz, melyekkel csak egy Sauer Emil tudott megküzdeni. Erősen ki-domborodó művészi individualitása ezen műben szerezte meg a művészi hírnevet; ebben bámulta meg ország-világ a nagy művészt s ez idő óta valja őt a zenei arisztokratia a világ első művészenek, ki művészi játékaival Liszt Ferenczcel is vetélkedik, de az érzés játéka még ez ideig oly csodálatos módon, mint Liszt Ferenczben rejlett; — nem rejlik, átgondolt, áttanult, gyakorolt játék; — érzés nélkül; ez a zenei mérték és laikusok egyöntetű véleménye.

A műsor többi száma „Chopin Etude“, „Nocturne“ és saját szerzeményü „Sauer l' echo de Wine“-je (Valse de Concer) képezte. Előbbiben a fortissimók tümenyesszerű futamai, utóbbiban a pianissimók és trillák egész özőnét halottuk és bámultuk

Igazán mily boldog szívvel távoztak el azok, kik a hangversenyen jelen voltak. Látták, hallották a XIX. század első zongoraművészt, kinek hírnevét ország-világ ismeri, mindenütt, a hová hangversenyezni megy, tárt karokkal fogadják és csak Miskolcz város közönsége, hol pedig tul sok a zene-értő; — nemcsak, hogy nem tárt karokkal nem fogadja a világhírű művészt, hanem még a hangversenyről is hány intelligens család elmaradt. Bezzeg czirkusz, garasos komédia tetszik. Ott lehet bájos arczokkal imponálni. Jéghegyet felmelegíteni nem lehet. Pedig a kik megjelentek a hangversenyen azt az óhajukat fejezték ki: bárcsák több ily hangverseny lenne városunkban s az óhaj, mint minden alkalommal, ugy kedvező alkalmaknál kellő viszhangra fog találni s reméljük... élénkebb pártfogásra fog adni s Miskolcz város intelligenciáját nem fogják oly zsenáns helyzetbe hozni.

A hangversenyt Ferenczi B. cég rendezte. A cégnek, mely Miskolcz város közönségének már annyi kellemes estélyt szerzett, a legelső és legkiválóbb híri művésze meghívása által Miskolcz város közönsége, legelső sorban a helyi sajtó elismeréssel és köszönettel tartozik.

L. O.

HIREK.

— **Soltész Nagy Kálmán** kir. tanácsos, polgármester hétfőn este több városi ügy elintézése végett Budapestre utazott. Holnap városunkban visszatér.

— **A nemzeti kaszinó és báró Albori Jenő.** Abból az alkalomból, hogy báró Albori Jenő

hadtestparancsnokot, a 2-ik hadtestparancsnokává és a bécsi tábornoknak helyettesévé nevezték ki, a miskolci nemzeti kaszinó nevében Horváth László kaszinói elnök táviratilag üdvözölte, mire báró Albori Jenő a következő magyar fogalmazású táviratot küldötte: „Fogadják köszönetemet szíves megemlékezésökért, kedves kaszinó tagjai, Albori“ — A táviratban lévő hadtestparancsnok eme táviratja rendkívüli tetszést keltett úri körökben, s a szíves barátság, mely itt léte alatt közte és városunk polgársága között volt, ez által csak fokozódott.

— **Áthelyezés.** Baumgardl Boldizsár helyettes rajztanár, ki tanulmányait a müncheni festészeti iskolában végezte, a miskolci kir. kath. gymnasium rendszeres rajztanárává neveztetett ki.

— **Lemondás.** Soltész Nagy Albert megyei bizottsági tag, Borsómezőnél viselt állandó választmányi, megyei korházi, Reviczky pénztár választmányi, községszolgálati nyugdíjintézet választmányi tagságáról, mint értesülünk — tegnap folyó hó 12-én lemondását a megyei közgyűlésnek bejelentette.

— **Halálozás.** Pollák Mór közéletünk egyik kiváló alakja hunyta le örök álmra szemeit f. hó 10-én városunkban. Halálának híre mély megdöbbentést és általános részvétet keltett városunkban, mert Pollák Mórban köz- és társas életünk, egy közbecsülésben és általános tisztelőben álló munkás ember vezetett, kinek jó hírnevére Miskolcz városa büszkélkedett. Városi és megyebizottsági tag, a kereskedelmi és iparkamara beltágya, az izr. hitközség régi áldottkezü tagja, a „Chevra Kadischa“ örökös elnöke, országghírű eczetgyáros, az osztrák-magyar bank cenzora volt, ki munkássága által el is érte méltó jutalmát. Két hosszú év óta a betegség erőltelt rajta, ágyba dönté, míg végre a kérelhetetlen halál előszólította az élők sorából, hátrahagyván bánatos özvegyet, gyermekeket, unokákat, testvéreket, jó barátokat és ismerősöket, kik szomorodott szívvel állották körül ravatalát s vettek az elhunytól örök búcsút. 70 éves volt s még azért folyton munkálkodott, a szegényeket folytonosan segítette s a jótékonyaság oltárán mindent megtett, a mi tőle lehetett. Temetése hétfőn délután ment végbe, melyen Miskolcz város színe-java megjelent. Ott láttuk: Soltész Nagy Kálmán kir. tanácsos polgármestert, Radvány István kir. tanácsos kamarai elnököt, Diószeghy György v. főjegyzőt, dr. Szentpály István kamarai titkárt, Pfliegler J. Ferencz ipartestületi elnököt stb. A ravatal felett Rosenfeld Mayer főrabbi buzgó imát mondott, majd Goldberger Simon népiskolai igazgató tartott megható gyászbeszédet, mire a temetési szertartás a hikközségi énekkar remek gyászzenekével véget ért.

— **Gyászír.** Mélyen elszomorító hírt hozott a fővárosból a táviró hírből postája. Városunk egy derek ifjának: Klein József ügyvédjelöltnek elhalálzásáról veszünk tudósítást, ki élete tavaszán 23 éves korában hosszú és sorvasztó betegség után jobblétre szenderült. Évek óta kínos betegség gyötörte, de abban a reményben, hogy betegsége jobbra fog fordulni, tanulmányait — bármennyire nehezére is esett — életének utolsó napjaira folytatta. Halála városunkban mély megdöbbentést keltett. Az elhunytban Klein Farkas ruhakereskedő fiát és dr. Klein Ignác ügyvéd öccsét gyászolja.

— **Ruhakiosztás.** A szegény gyermekeket felruházó „rongyos egyet“ f. hó 9-én osztotta ki a szegény gyermekeknek a téli ruhákat. A városháza nagyszalonjában délután 3 órakor 130 gyermek gyűlt össze, kik fázó testükre jó téli meleg ruhát, csizmát, sapkát, a leánykák szoknyát, kendőt kaptak. A ruhakiosztás előtt Tóth Pál igazgató tanár szívhez szóló beszédet tartott, felemlítvén, hogy az áldozatot nem ismerő egyet megóvjá a gyermekeket a hidegtől, éhségtől s nemcsak a gyermekeknek, de a szülőknek is mily örömet szereznek, kik keserves keresetükkel a mindennapi betevő falatot is alig képesek megkeresni. Ezután dr. Szabó Gyuláné urnő és Soltész Nagy Kálmán, mint az egyet elnökeinek igen forró köszönetét fejezte ki s azzal a forró óhjjal zárta be beszédét, hogy az Isten igen, de igen soká ertes-e az egyet áldozatkész tagjait. A ruhakiosztás kezdődött meg ezután, melyben segítettek dr. Szabó Gyuláné, Soltész Nagy Kálmáné, Bartányi Gyuláné, Soltész Nagy Albertné, Bartányi nővérek, Krizsanovszky v. aljegyző és még többben. A ruhakiosztás végeztével egy kis leányka szép verset mondott, melyben dr. Szabó Gyuláné urnőt és Soltész Nagy Kálmánt éltette.

— **Eljegyzés.** Ligethy Gyula mező-kövesdi gyógyszerész a napokban jegyet váltott Draskóczy Annuska urhölgygel, néhai Draskóczy Milkó Alajos ungvári volt ügyvéd kedves leányával.

— **Öngyilkosság.** Kozák József, a magyar államvasutak fogatkozási szövetkezetének gondnoka vasárnap este az ó-miskolci pályaudvaron tolató tehervonat alá vetette magát és a vonat testét épen a deréknál kettémetszette. Öngyilkosságának oka szerelmi feltékenységéből keletkező családi egyenetlenség volt. Három levelet is hagyott hátra, u. m.: szüleinek, nejének és a kir. törvényszéknek.

— **Hát még ilyen is van Miskolczon?!** Egy levelező lapon helyből értesítenek bennünket, hogy „a miskolci sáfard-rabbiképző iskola“ (?) e hó 7-én tartotta évi záró-vizsgáját, melyen „tisztelendő Reinitz József (hová való?) rabbi

úr elnökölt.“ Azt is mondja E. J., a ki nekünk ezt a levelet írta, hogy „a vizsgán városunk több előkelő talmud-tudósa (?) vett részt és hogy a rabbi-jelöltek (?) a hozzájuk intézett kérdésekre kitűnően feleltek.“ — Lám, lám! Ki gondolta volna, hogy Miskolczon ilyen magasrangú tanítélet: egy rabbiképző iskola létezik?!... Ki hitte volna, hogy falaink között oly nagy vallástudományú zsidó férfiak élnek, a kik képesek hazánk zsidó hitközségei számára papokat nevelni, lelki atyákat képezni?!... Mindenesetre örvendetes jelenség ez. Városunk szellemi nivóját csak emeli, ha innen, a mi fészünkünkől kerülnek ki azok a jeles férfiak, a kik az egyes zsidó hitközségek vallás-erkölcsi életének irányát adni s azoknak tagjait hazafias szellemben vezetni hivatják. Csak egy dolog aggaszt bennünket: az, hogy nem ismerjük azokat a böles férfiakat, a kik a „rabbi-jelöltek“-be a tudomány és vallás magasztos tanait csepegtetik a így azt sem tudjuk, hogy: mi csepeg voltaképpen a zsidó lelkipásztorkodásra hivatott ifjuság fogékony kebelébe? Nagyon lekötöleznék bennüket E. J. ur, ha e tekintetben megnyugtatón aggodó lelkűnk; ha megint nekünk azt, hogy a városunk kebelében élő rabbiképző urak hol szerezték erre a fontos funkcióra a kvalifikációt és hogy milyen előképzettséggel bírnak azok az ifjak, a kik ebbe a rabbiképző intézetbe lépnek?... Viágosítson fel bennünket tisztelt E. J. ur, hogy eloszolják lelkünkön az a sötét gondolat, mely azt gyantatja velünk, hogy azok a derek becsületes képző urak nem lelki pásztorkokat, hanem lelki — csőszöket nevelnek, a kik a Thalmud tágas mezején csak kukoricacsutkákat rágálnak. És ebben az esetben véghetetlenül sajnálunk azokat a jóra való kitközségeket, melyek a miskolci „rabbiképző“ iskolából kapnak papot!... De vajjon nem itt nevelik-e a — miskolci hitszónokot is?... Ki tudja!... A „szent tabor“ vitélő hősei váltig azt állítják, hogy az ilyen zsidó iskolában több bölesességet és mélyebb vallástudományt tanulnak a növendékek, mint a budapesti szemináriumban!

— **A rendőrhadnagy** állásra a pályázat immár kiíratott. A választási határidőt Melczér Gyula alispán f. december 21-ére tűzte ki. A pályázók száma ideig meghaladja a 12-öt. A pályázók sorában sok oly kiváló egyéniség található, kik hivatásuknak bizonyára teljesen megfelelhettek.

— **A bérkocsitulajdonosok és a főkapitány.** Lukács Béla rendőrfőkapitány a bérkocsitulajdonosoknak rendeletet adott ki, melyszerint inspekciós szolgálatra ezentul nem 2, hanem 6 kocsi adjanak rendelkezésre. Miután főkapitány e rendeletét megváltoztatni hajlandó nem volt, a bérkocsitulajdonosok Melczér Gyula alispánnal küldöttségileg megjelentek s a sérelmes rendeltetést megváltoztatást kérték. Melczér Gyula alispán a küldöttségnek megígérte, hogy az ügy tüzetes megvizsgálása után mielőbb érdemleges határozatot fog hozni.

— **Életunt fiakkeros — lovak.** A főútezen tegnap délelőtt rendkívüli érdekes eset történt, mely ez ideig a maga nemében páratlan. Ki hallott már fiakkeros lovakat — pláne világtalanokat — megbokrosodni, tombolni, rombolni és asszonyi népséget csendes beszélgetésüktől elriasztani. A 12-es számú bérkocsi tegnap reggel Lengyel Simuelt a vonatból hazaszállítottta. A kocsi a podgyászt vitte vendége után, miközben a magára hagyatott lovak, bizonyosan az éhínség gyötrelmeitől, vagy talán a villás reggeli hiányában hirtelen megbokrosodva a főútezen száguldni kezdtek és egyenesen a Princez Jakab lisztkereskedő üzlete kirakatának tartottak, azt teljes díszében bedöngették. Itt is meguntva a korpa mulatságot, a kofa asszonyoknak rontva, kegyetlen felfordulást, éktelen rivalgást, iszonyatos káromkodást előidézve a „Korona“ épületnek tartottak, a hol azonban pörül jártak, mert a kocsi-rud eltört és az egyik világtalan jószág erő-lábszonkításba esvén, csendesken a földre esett. A gazda pedig sirtatja lovát, kocsirudját és a — pénz-bírságot.

— **A mai jutalomjátékhöz.** D. Litzenmayer Sziidi és Litzenmayer Poldi magántanácsonk, színtársulatunk kiváló tagjaiak együttes jutalomjátéka ma lesz színházunkban, mely alkalommal a „Varázs fátyol“ tündérrege kerül színre, számos ballett-betétek eltánczolásával. Színtársulatunk eme két jeles tagjainak jutalomjátékára feleslegesen tartjuk felhívni színházlátogató közönségünk figyelmét, mert tudjuk, hogy a reklám dob ütése nélkül is szűfolt ház fogja fogadni a két jeles tánczosót.

— **Kossuth himnusz.** Breznay Géza színtársulatunk kitűnő tagja, jeles zeneirő Kossuth Lajos 91 éves születésnapja alkalmával Kossuth himnuszt írt, mely zongorára és férfikarra letéve, díszes kiállításban Ferenczi B. könyvkereskedésben 2 koronáért kapható. — Melegen ajánljuk a szép zeneművet közönségünk, különösen a daláregyletek és zongorázók figyelmébe.

— **A diósgyőri országuon** — mint már jeleztük — Neuman László vasgyári munkást mult pénteken virradóra meggyilkolva találták. A rendőrség által megindított érélyes vizsgálat mihamar eredményre vezetett, mert a gyilkost Takó Sándor rendőrbiztosnak sikerült Schrecz József vasgyári munkás személyében elfogni s a kir. ügyészségnek átadni. Terhelt cselekményét ugyan konokul tagadja, de a

fenforgó körülmények erős bizonyítékot szolgáltatnak bűnösségére. Bulyovszky Gusztáv vizsgálóbíró a vizsgálatot erélyesen folytatja. A szerencsétlen véget ért ember holttestét a helybeli kórházban a kir. törvényszék orvosai felboncolták.

SZINHÁZ.

Szombaton, f. hó 9-én kevés számú közönség előtt adatott Lecocq: „Kanári hercegnő” cz. víg operetteje, jobban mondva énekes bohózata. Egyike az azon ephemer értékű daraboknak, melyeket igen elég egyszer megnézni s aztán nem kérünk belőlük többet. A kanári szigeteken talán te remhetnek e féle éretlen dolgok, de bizony a magyar ember nem találja kedvét bennök. Hivatott erőknél sem sikerülne egy ily köznapi darabot repertoiron tartani, — annál kevésbé másod-sót harmadrendű erőknél. Bizonyosan jól tudta ezt Örley Flóra s jónak látta a meddő igyekezetet Pogány Jankának (Pepita) és Sz. Szilágyi Etelkának (Inéz) hagyni fen, a kik megtettek ugyan — fölük telhetőleg — mindent, hogy az előadás menél sikeresebb legyen, de ezzel aztán be is fejezhetjük érdemeik méltánylását. Valamivel szerencsésebb helyzete volt Breznaynak, ki mint Pataque tábori okormányzó eléggé mulatságos volt. Mátray az Inéz szerepében, az ebből rejlő kevés comicumot eléggé jól kihasználta, de már Karacot a kitűnő tenoristát szinte sajnálni lehetett, hogy mint Pedrilló fogadós ilyen értéktelen kómikus szerepre lett kárhoztatva. Bethleny László, mint Bombardós s Breznaynak riválisa elég jól megállta helyét. S ha még megemlítjük, hogy a játék különben eléggé összehívogó volt s a kar is kellő gyakorlatra vallott, továbbá hogy a Litzemayer nővérek „Jockey” tánca a fölük megszokott ügyesegről tanuskodott, jó lélekkel befejezhetjük e referádát.

Vasárnap, f. hó 10-én Szigeti József kedves kis tréfás darabja a „Csókon szerzett vőlegény” került színre telt ház előtt. Hogy a darab a színi irodalom melyik fajához tartozik — nehéz volna eldönteni. Van benne a népszínműből, van a vigjátékból, de legtöbb van a bohózatból. Annyi azonban bizonyos, hogy kedves mulattató darab, mely ma is folyvást derűltétségben tartja a közönséget. Ez az annyival inkább érthető, mert az előadás is jól sikerült. Örley Flóra (Abray Irén) elemében volt. A különböző genre alakokat u. m. a drótos tót fiút, a számoczt áruló paraszt leányt, a kártyavető cigányleányt stb. ügyesen és kitűnő jókedvvel érvényesítette s az áldottlelkű nagybácsit, Breznait mindannyiszor pompásan kijátszotta s ennek hat csókjával magának csakugyan vőlegényt szerzett. Örley után másodsorban említhető Breznay, a ki ugyan a fogadást unokaöccsével szemben elveszítette, de játékával, ennek természetességével, közvetlenségével a közönség tetszését megnyerte. Különösen mulatságos volt, továbbá a kóbor színészek jelenete, melyben Mátray, mint Ripacs, hü képét mutatta be a faluról-falura járó vándor színészek nyomoruságát, a nyomoruságban is létevényességét s bánatot nem ismerő jókedvű s derült hangulatát. De másik két társa Futaki, az igazgató (Bethleny) és Virányligeti Nefejeits (Bérczy Mari) is szerencsésen egészítették ki a trüppöt. Szathmáryról, a csókon szerzett vőlegényről — kevés szerepe lévén — alig lehet szó. Arra azonban ma is figyelmeztethetjük, hogy ne igyekezzék oly hosszukat lépni a színpadon, mintha fölakarná annak szélességét mérni, de törekedjen tartásának több természetességet adni. A többi szereplők többé-kevésbé jól játszottak.

A szerkesztő postája.

„A szállító levél” — mihelyt helyünk lesz rá — jönni fog. Ez uttal arra kérjük, legyen szives minél több ilyen levelet hozzánk szállítani.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos: Dr. Halász Sándor.
Kiadó: Wesselényi Géza.

NYILTÉR.)*

FEKETE ISTVÁN

ügyvéd

(büntetőjogi ügyekben specialista)

lakását és irodáját
Mező-Csáthról Miskolcra áthelyezte.

Lakása:

Széchenyi-utca 67. szám alatt, Propper ház,
a „Korona” mellett. 3-3

*) E rovat alatt közlöttekért nem vállal felelősséget a Szerk.

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudására hozni, hogy *amerikai tanulmányutamból* — hol 9 évet töltöttem s ezen időmet a fehérművek pontos tisztításának tanulmányozására fordítottam — szülővárosomba megérkeztem s ugyanitt

Miskolcon, Városháztér 19. szám alatt egy, teljes szakképzettséggel amerikai módon berendezett és a legjobb gépekkel felszerelt

fehérmű-mosódát

nyitottam, hol mindenféle *fehérművek, mennyeasszonyi ketengyék, ugyszintén férfi-ingek, gallérok, kézlelk* a legnagyobb elővigyázat mellett tisztítottak; nemkülönben mindennemű *ruhából a pecsétfoltok* eltávolítottak. A mosásnál itt divó chlormeszet teljesen mellőzöm, mivel az a ruhák tartósságát rongálja. A nekem tisztítás végett átadott tárgyakat a meghatározott időre pontosan, a legjutányosabb árák mellett végezem.

Végül kérem a n. é. közönséget, hogy az általam berendezett mosódát megtekinteni szíveskedjék. Beesés partfogásért esd tisztelettel 2-2

Grosz Mór, mosódatulajdonos.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség becses tudására hozni, hogy a törvény által megengedett időszakban elejtett

VADAKAT

az egész éven át

eladásra megveszem

s azt t. vevőimnek a legtisztább kezelés mellett rendelkezésükre bocsájtom.

2-3

Tisztelettel

Stögermayer Antal, hentesmester Nagy-Hunyad-utca
Furman-féle ház.

Ugyanitt egy jóerkölcsű hu tanonczul felvétetik.

HIRDETMÉNY.

A Miskolczi Takarékpénztár kamatozó pénztári jegyekre

részéről tisztelettel értesítjük a betevő közönséget, hogy betéteket 4-8 napi felmondáshoz kötött 11-

is elfogad intézetünk.

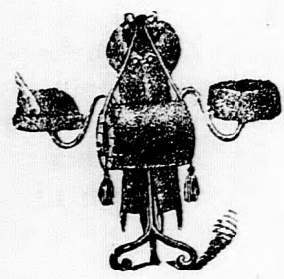
A pénztárjegyek bemutatásra szólnak 50, 100, 500, 1000 és 5000 forintról állítatnak ki s ez idő szerint 3 és 1/2%-lit kamatoznak.

Ezenkívül tisztelettel tudatjuk, hogy intézetünk — tekintettel a nagyérdemű közönség fokozódó bizalmára — azon kellemes helyzetbe van, mikép az alapszabályamkban előirt minden üzletágban szolgáltatást a legelőnyösebb feltételek és kamatláb mellett ajánlhatja fel.

Kelt Miskolcon, 1892. november 14.

A Miskolczi Takarékpénztár igazgatósága.

Városi és utazó-
bundák
nagy választékban.

Mindennemű
javitások
elfogadtatnak.

A téli idényre!

A közelgő téli időre a n. é. közönség b. figyelmét dusan és ujonnan fölszerelt

SZÜCSÁRÚ-ÜZLETEM

Miskolcon, Széchenyi-utca 87. és Deák-utca 8. szám (a m. kir. postahivatallal szemben), nemkülönben az ugyanazzal kapcsolatos

MŰHELYEMRE

felhívom. — Raktáron tartok ugyanis mindenféle *vadbőröket* és *szücsárukat*, u. m.: karmantyúk, sapkák, *gallérok*, *városi és utazó-bundákat* stb.

Megrendeléseket mérték után, nemkülönben *átalakításokat* és *javitásokat* jutányosan és gyorsan elkészítek. — Elfogadok azonfelül mindenféle *vadbőrök kikészítését* és *szőnyegnek való elkészítését*.

Teljes tisztelettel

VÖNEKY MIHÁLY

3-3

szücsmester Miskolcon, Széchenyi-utca 87. és Deák-utca 8. sz. (a m. kir. postával szemben).

Üzletváltoztatás.

Van szerencsém a n. é. helybeli és vidéki közönség szives tudomására hozni, miszerint a már évek óta fennálló és jó hírnévnek örvendő, **Szeles-utca 53. sz. alatt lévő**

fűszer- és vegyesárú-üzletemet

december hó 1-től

ugyanaz utca 23. sz. alatt ujonnan épült

saját házamba, régi helyiségem közvetlen szomszédságába tettem át s azt tetemesen megnagyobbitva, a mai kor minden igényeinek megfelelően egész ujonnan berendeztem.

Midőn ezuttal új üzletemet a nagyérdemű közönség becses partfogásába ajánlanám, az eddig irántam tanúsított bizalomért hálás köszönetemet fejezem ki, azon biztosítással, hogy főtörekvésem leendő ezután is legjobb minőségű árukkal, legmérsékeltébb árák és pontos kiszolgálást által becses partfogásokat kiérdemelni, vagyok

kiváló tisztelettel 2-3

MEZEI IGNÁCZ.

Egyszersmind a közeledő ünnepekre ajánlom kitűnő és valódi még *tökén termelt, jó miskolczi fehér asztali boraimat*, kimérve házhoz, literenként; **40 és 48 kr.**

Szabolcsmegyei *burgonya* és makói *vereshagyma* ugy kicsinyben, mint nagyban, a legelőnyösebb árák mellett adatnak el.

Egy fizetéses gyakornok

felvétetik

Steinberger és Rott urak

biztosítási irodájában

Miskolcon, Széchenyi-utca 48. sz.